

ужасно бърбиви въ къщи. Тѣ имаха цѣла мръжа отъ клюкарки изъ града и отъ тѣхъ знаеха всичкитѣ градски сплетни. Тия сплетни сѣставляваха цѣлия духовенъ миръ на лелитѣ.

Панайотка бѣше тѣхна възпитаница. Тя бѣше длъжна да ги копира въ всичко и поспе бѣше по природа умна и схватлива, тя скоро заприлича на тѣхъ: гледаше надменно, не говорѣше много и видимо се отвращаваше отъ простацината. Тя сжщо усвои грѣцкия акцентъ, научи всички молитви на грѣцки и даже цѣли епизоди отъ живота на Езюпа — сжщо тѣй на грѣцки. (Това аристократско самосъзнание не напустна баба ми до дълбоки старини). Въ послѣднитѣ години на живота си, когато ме караше да ѝ пиша поменикъ за умрѣлитѣ, за да ги опѣе въ църква, тя искаше прѣдъ всеко име да прибавямъ думата „поклонникъ“ — което значи хаджия. И когато дохождаше до малкия Крумчо — покойното първо дѣте на едната ѝ дѣщеря, азъ меко и примирително ѝ се смѣхъ:

— Ихъ бабо, баремъ Крумчо не бѣше хаджия... Двѣ годишно умрѣ дѣтето, нали го знамъ.

— Хайде, хайде пиши както ти думамъ, — отвръщаше тя все тѣй важна и сериозна.

Верѣдъ двора на голѣмия дѣдо Апостоловъ домъ се издига голѣма клоната стара смокина. Привечеръ, когато дѣдо Апостолъ се връщаше отъ работа въ къщи, сѣдаше подъ смокината на цѣстъръ дебелъ килимъ и тамъ пиеше своята вечерна сливовица. На низкото клонче надъ главата му висеше неговия любимъ сазъ.

Той бѣ едъръ, снаженъ, съ голѣми, бѣли, добрѣ гледани мустаци и сухо, но здраво, червено лице. Слѣдъ като обърнѣше първата чаша, той откачаше саза и започваше да извива тънки манамлии маанета или наши народни пѣсни, като си пригласяше съ